

ЕРАТРИЛЪР

НОА БОЙД

В традицията на Лий Чайлд

ФБР ТРИЛЪР
по действителен случай

АГЕНТ НА ЗАЕМ

НОА БОЙД

АГЕНТ НАЗАЕМ

The Bricklayer

Copyright © 2010 by Noah Boyd

All rights reserved

© Юлия Чернева, превод

© Димитър Стоянов – Димо, худ. оформление на корицата

Издателство ЕРА, София, 2010

ISBN: 978-954-389-094-1

НОА БОЙД

**АГЕНТ
НАЗАЕМ**

ЕРА

Втора глава

ФБР се готвеше да плати на „Рубако Пентад“ един милион долара. Поне така трябваше да мисли групировката. Електронното устройство насочваше агент Дан Уест към място в Портсмът, Ню Хампшър. Той се отправи на изток и докато минаваше по дървения мост, видя как реката чезне в завой, който знаеше, че е близо до океана. Здрачът и топлият летен ветрец допринасяха за спокойствието на крайбрежното градче и го правеха още по-малко вероятно място за последния акт на такова сложно и зловещо престъпление.

За пръв път, откакто бе напуснал Афганистан, в стомаха на Уест нарастваше парещ възел от страх – нещо, което не се беше случвало през трите му години във ФБР, всичките прекарани в администрацията в Бостън. Работата беше скучна. Той се опита да каже на шефовете си, че тъй като е бивш „тюлен“ от Флотата, се нуждае от нещо по-предизвикателно от безкрайни колони от цифри, чийто краен сбор сякаш никога не беше един и същ.

Уест провери координатите на ръчния джиписес. Сега те съвпадаха с онези в писмото с исканията. Той спря на малък паркинг и слезе от служебната кола – голяма „Краун Виктория“, избрана заради това, че бие на очи. По крайниците му преминаха хладни тръпки, докато нервно се протягаше. Неосветената табела на едноетажната сграда я идентифицираше.

– Това наистина е яхтклубът „Китъри Пойнт“ – прошепна Уест в микрофона, залепен на гърдите му, и потвърди местоположението си. ФБР

се опасяваше, че „Пентад“ може да наблюдава определеното място, и извърши само сателитно разузнаване на координатите, които показаха яхтклуба като вероятна дестинация.

– Прието – отговори единият от десетината наблюдаващи акцията агенти, който го следеше от дискретно разстояние, откакто бе излязъл от федералната сграда в Бостън.

Уест прокара език по устните си. Вкусът на соления въздух му напомни за обучението му във Флотата и че каквото и да го очаква, ще се справи. Задачата му беше да занесе парите и после да се махне оттам. Следящите го агенти щяха да се заемат с онзи, който се опитахе да ги прибере. Брезентовата чанта, която Уест взе от задната седалка на колата, беше внимателно претеглена и оформена така, че да създава илюзията, че съдържа цялата сума в стодоларови банкноти. Всъщност вътре имаше само хиляда долара, достатъчно, за да направят престъплението углавно, след като чантата беше занесена и взета.

Въпреки че „Рубако Пентад“ приличаше на политически мотивирана терористична групировка, искането ѝ за един милион долара практически си беше изнудване. А по време на подготовката му за агент бяха учили Уест, че изнудването е престъпление за сплашване от анонимно разстояние. Жертвата трябваше да бъде уплашена от заплахата на престъпника достатъчно много, за да направи две неща извън всякакво съмнение – да се раздели с парите и да не се свързва с властите. Всяка страна имаше предимства. Изнудвачът оставаше анонимен, а представителите на закона само не трябваше да губят връзка с парите. Повечето случаи завършваха с равен резултат – престъпникът не получаваше парите и полицията не успяваше да установи самоличността му. Кандидат-изнудвачът се пазеше да не отиде в затвора, а Бюрото отчасти оправдаваше изискванията за бюджета. Когато от време на време

бъдеше извършен арест, това ставаше, защото изнудвачът решаваше, че е измислил оригинален, безотказен трик да вземе парите.

– Това е всичко за изнудванията – беше заявил инструкторът. – Няма вариации. Бюрото съществува от един век и никой не е измислил начин да върши тази работа по друг начин.

„Рубако Пентад“ обаче промени всичко. След като убиха бивша холивудска репортерка, те поискаха един милион долара, за да се избегне следващо убийство. Различното в тяхното престъпление освен предварителното насилие беше искането, отправено право към директора на ФБР. В случаите на изнудване или отвличане Бюрото винаги поднасяше изненада до някаква степен, но „Рубако Пентад“ му отне това предимство и то не беше сигурно как да постъпи по-нататък. „Рубако Пентад“ не само поиска ФБР да даде парите, но и да ги достави. Групировката очевидно смяташе плана си за толкова безупречен, че можеше да си позволи да унижи Бюрото и да се измъкне с парите.

Ясното небе над Ню Хампшър беше пълно със звезди. Полумесецът се открояваше на североизток. Уест се огледа за някакъв знак какво да направи и отново провери координатите на джиписеа. Те съвпадаха точно с посочените в инструкциите. Може би трябваше само да чака. Той остави чантата с парите и препрочете копието на бележката с исканията.

ФБР,

Само безусловното изпълнение на следните условия ще предотврати следващо убийство.

*1. Донесете \$1 000 000 в стодоларови банкноти точно в 21,42 часа на 14 август на **43.072N70.546W**.*

2. Обществеността и медиите не трябва да научават за парите.

Ако някое от двете условия не бъде изпълнено дори заради „изтичане на информация“, ще умре следващият човек, политик, когото сме

избрали. Въпреки че се съмняваме в способността ви да се подчините напълно, ние сме готови да позволим на световноизвестното ФБР за пръв път да постъпи правилно. В противен случай войната ще става все по-скъпа по отношение на човешки живот и пари. Не сме против нито едното от двете.

Ако ФБР продължава да нарушава правата на гражданите на страната, парите ще бъдат използвани за финансирането на много по-драстични мерки. Ще бъде отнет животът на още хора, и то не един по един. ФБР ще носи пълната отговорност за последвалото масово унищожение.

Нека онзи, който ще донесе парите, бъде добър плувец.

Рубако Пентад

Уест погледна часовника си. Наближаваше двайсет и един и трийсет. След малко щеше да настъпи уреченият час.

Разбира се, водата. Те искаха добър плувец. Той взе чантата, тръгна по паркинга и заобиколи клуба. Между асфалта и тревистия склон, водещ към река Пискатакуа, имаше висока до кръста ограда. Уест я прескочи и тръгна към брега. Зад него се разнасяше весела музика от клуба.

На двайсестина метра вдясно той видя слаб зелен блясък на оптика в големите храсти. Под тях имаше черна мушама с нарисувана стрелка, която светеше в мрака. От „Рубако Пентад“ сигурно я бяха оставили там през деня, когато луминесцентната боя не се забелязваше. Стрелката сочеше към сграда на остров в реката, смътно очертаващ се на лунната светлина. Постройката беше голяма и бяла и с назъбените си кули от двете страни приличаше на средновековен замък.

Приливът изглежда се беше отдръпнал и Уест се зачуди дали трябва да преплува реката, широка около двеста метра. Той заговори в микрофона на гърдите си:

– Някой може ли да провери по кое време е отливът тук?

Операцията се следеше от командния център в офиса в Бостън.

– В двајсет и един и четирийсет и две минути – отвърна някой след малко.

Това отговори на въпроса на Уест дали трябва да преплува реката. Часът беше посочен в инструкциите. Отлив, времето на най-слабото течение. Под мушамата имаше акваланг, плавници и маска. На пръв поглед аквалангът изглеждаше старомоден, но после агентът видя колана, закачен за него. Модерните акваланги се продаваха в комплект с елек с цип или поне подплатени ремъци, които водолазите да си слагат и свалят лесно. Този имаше необикновено дълъг черен найлонов колан, излишно кръстосан няколко пъти и с твърде много ремъци. Беше прегънат на места, където не беше необходимо, и макар че щеше да бъде неудобен, изглеждаше функционален. В маската беше поставен ръчен компас. Уест го сложи на китката си и обясни по предавателя какво става.

– Можете ли да откриете нещо за сградата на другия бряг? Изглежда трябва да отида там.

Той се съблече по бански. Изискването за „добър плувец“ в писмото им беше изтълкувано като опит на „Рубако Пентад“ да неутрализира електронните устройства на ФБР и затова техникът от офиса беше сложил водонепроницаемо пликче с ремък за врата в страничния джоб на голямата чанта с парите. До него имаше подводно фенерче и запечатан с восък контейнер, където главният оръжеен инструктор беше оставил „Смит и Уесън“ с къса цев.

Часът беше двајсет и един и четирийсет. Уест започна да нахлузва плавниците и намери сгънат лист в единия. „34“. Той вдигна китка и погледна накъде е „замъкът“. Намираше се точно на 34°.

– Команден пункт, те изглежда искат да плувам под вода до сградата. Вече имате ли идея какво представлява?

– Свързахме се с главния агент в Портсмът. Той казва, че това е стогодишен военноморски затвор. Затворен е от трийсет години. Отправляш се към остров Сийви. Сега е охранявана военноморска корабостроителница. Поставили сме камери за наблюдение на главната порта. Те ще бъдат откъм страната на сушата, когато стигнеш дотам.

– Погрижете се да не ме изпържат. Бележката звучи така, сякаш онези хора ще бъдат доволни, ако объркаме нещата. – Уест измъкна предавателя от гърдите си и сложи всичко във водонепромокаемия плик. Влезе във водата, пое си дълбоко дъх и добави: – Е, юнако, нали това искаше.

Водата беше студена, но най-големият проблем беше плуването под вода с единайсеткилограмовата чанта с фалшиви банкноти. Тежестта го дърпаше по-надълбоко, отколкото му се искаше. От време на време Уест трябваше да влачи чантата по дъното, докато поглеждаше компаса. И аквалангът с необикновено дълъг колан, който се впиваше в кръста и раменете му, не го улесняваше. На половината разстояние започна приливът и течението се усили. Отне му повече от половин час да преплува реката.

Докато се приближаваше към брега, Уест пак видя луминесцентна зелена светлина. Той усети, че дъното се издига, и пусна чантата. Пъхна крак в дръжките, за да я задържи, и излезе от водата. Намираше се близо до затвора. Може би твърде близо. Сградата изглеждаше черна в собствената си сянка и тиха. Накара го да затаи дъх, сякаш постройката беше ранено животно, на което случайно беше попаднал, животно чието единствено средство за атака бе да примами онези, които го смятат за мъртво. Не изглеждаше двуизмерна, а сякаш се увиваше около острова. В западния ѝ край имаше крила, които се простираха на север и юг в продължение на стотици метри, а най-високата ѝ точка се издигаше най-малко на шест етажа. Очевидно нямаше начин Уест да занесе парите и да

остави всичко друго на наблюдаващите агенти. По всичко личеше, че оттук нататък щеше да бъде сам.

Той се наведе, взе чантата и видя, че зелената светлина идва от две самосветещи пръчици, прикрепени към стената на замъка. Щом стигна на няколко крачки от тях, запали фенерчето си и видя, че самосветещите пръчици са втъкнати в остатъците от метална решетка, която някога бе затваряла някакъв тръбопровод, вероятно на канализацията, тъй като затворот е бил построен, когато реките в страната все още са били смятани за място за изхвърляне на отпадъци. Подводният тунел беше тесен, но щеше да побере Уест. Той си пое дълбоко дъх, бутна чантата с парите в отвора и я последва.

Няколко минути по-късно излезе на повърхността и се озова в голямо каменно помещение със скален под и широк правоъгълен отвор за достъп, където Уест всъщност стоеше. На стените имаше знаци, които показваха, че по време на прилив стаята се изпълва три четвърти с морска вода. Близко до тавана на едната стена три тежки метални халки бяха забити в камъка и бетона. Вероятно към тях бяха приковавали с вериги затворници. Уест се запита дали преди сто години американската флота не беше използвала стаите за „обработка“ на най-непокорните затворници, които бяха приучавани на подчинение от два прилива на ден и гризящи плътта раци.

Той свали плавниците и маската, махна от гърба си акваланга и извади пистолета, а после включи предавателя и заговори в микрофона:

– Чува ли ме някой екип на този канал? – Щеше да бъде истинско чудо, ако установеше връзка през стотиците тонове стомана и бетон, които го заобикаляха. – Чува ли ме някой? – попита още веднъж. Единственият отговор беше тишината в огромната като пещера килия.

Уест не виждаше изход от помещението, но скоро забеляза капак в тавана над отсрещната стена. Стаята беше висока три метра. Как щеше да се изкатери дотам?

Уест тръгна към стената под капака и го освети с фенерчето. Отдолу имаше дебела ръждясала кука, вградена в камъка. Обут с обувки, Уест можеше да докосне баскетболен кош, ако подскочеше, а бос вероятно щеше да стигне до куката, но от нея се показваше малка част и едва ли щеше да се хване и задържи. Той обходи с лъча на фенерчето килията, търсейки нещо, което би могло да му помогне да я достигне, но там нямаше нищо освен това, което беше донесъл.

И после се сети – коланът на акваланга. Затова беше толкова дълъг. Изнудвачите бяха оставили дълъг найлонов колан, за да може той да се измъкне от килията. Това беше някакъв тест, който те се надяваха ФБР да не издържи.

Уест размота ремъка на акваланга и бързо го измери с педя. Беше дълъг близо три метра. Щеше да стигне до куката. С чантата с парите. Той си припомни моряшките си познания за завързване на възли и измисли решение.

Подпря акваланга на стената и тъй като беше овален, пхна отдолу двата плавника, за да не се търкулне, и се покачи на него да разгледа куката по-отблизо. Направи примка в средата на колана и в единия край и го хвърли към куката. Издърпа го бавно и завърза чантата с парите в долния край.

Започна да се катери и осъзна колко много сили му е отнело плуването. Запита се дали част от плана на „Рубако Пентад“ не е да го изтощят. Ако беше така, това означаваше, че от другата страна на капака в тавана може би го очаква конфронтация очи в очи.

Той се изправи на възела и блъсна капака, който се завъртя на сто и осемдесет градуса и се блъсна в пода, където беше закачен. Уест зачака и се заслуша. Навсякъде беше тихо.

В стаята, където се покатери, цареше непрогледен мрак. Той се издърпа горе, извади оръжието си, приклепна в позиция за стрелба и

запали фенерчето. Помещението очевидно беше килия с размери шест на шест метра. Бялата боя се лющеше от стените и въздухът беше солен и влажен. Уест знаеше колко стара е сградата и беше сигурен, че боята, която Флотата беше използвала преди трийсет години, е с оловна основа. До капака на пода лежеше стара, прогнила стълба.

В стаята имаше само една врата и той тръгна към нея, като угаси фенерчето, преди да я отвори. Опита се да го направи внимателно, но ръждясалите панти изскърцаха силно. Отвъд имаше тесен коридор. Преди сто години, Флотата вероятно бяха смятали, че независимо дали е в морето или на сушата, морякът се нуждае от минимална ширина, за да се придвижва от едно отделение в друго, и средства за естетически вид не бяха прахосвани. В дъното на коридора Уест видя още самосветеци пръчици, закрепени за тежка врата на стълбище с малък прозорец от стъкло и тел. Бяха наредени във формата на стрелка, която сочеше нагоре. Той се върна до капака в пода и издърпа чантата с парите.

Щом щеше да отива по-нависоко, може би преподавателят щеше да проработи. Уест го залепи с тиксо на гърба си и сложи микрофона на гърдите си, а после облече ризата да го скрие. Натъпка всичко останало в чантата и се отправи към стрелката от самосветеци пръчици.

Стълбището беше още по-тясно от коридора. Подът беше осеян с олющена боя и Уест усети, че част от нея полепва по ходилата му. Угаси фенерчето. Разбира се, те знаеха, че той идва, но не беше необходимо да знаят точно къде се намира. Уест сложи ръка на перилата и започна да изкачва стъпалата. Между всеки етаж имаше площадка и той спираше на всяка и запалваше фенерчето, за да види следващия ред стъпала. След това го угасяше и се заслушваше няколко секунди. Не чуваше нищо, макар да беше сигурен, че те са там, и продължаваше нагоре по стъпалата.

Провери металните врати на всяко ниво, за да реши дали оттам трябва да влезе в затвора, но всичките бяха заключени. Прозорчетата им бяха покрити с хартия от другата страна, за да не вижда нищо.

След няколко минути стигна до най-горния етаж, осмия, ако ги беше преброил правилно. Опита вратата и тя се отвори. Уест запали фенерчето и провери оръжието си. Намираше се на малка площадка с врати от двете страни. Той освети стъклата на прозорчетата им и видя, че вратите водят към различни части на етаж. И двете бяха залостени. Между тях имаше отвор, откъдето се виждаше осеметажна вентилационна шахта. Уест изведнъж осъзна колко огромна е тази част на затвора. Всеки етаж беше опасан с тясна стълбичка, по която се стигаше до стотици килии. Под перилата на ръба, на който Уест стоеше, имаше друга светеща стрелка, този път залепена с тиксо на пода и сочеща право напред. Той се наведе през отвора, без да докосва старите перила. На по-долния етаж имаше друга стрелка, която сочеше обратно към стълбището. Дали трябваше да се спусне там долу? Уест отстъпи назад, изпробва здравината на перилата и с учудване установи, че са абсолютно солидни. Той се наведе отново и се опита да види какво има на площадката долу, но там цареше мрак, а не можеше да я освети добре с фенерчето. Агентът тихо провери дали предавателят работи, но пак не получи отговор. Угаси фенерчето и се заслуша. Изведнъж осезаемо усети влажния студ наоколо и неволно потрепери.

Спускането без въже беше рисковано, но до долния етаж имаше само около два и половина метра. Триметровият колан нямаше да бъде достатъчен заради еднометровия парапет и възлите в двата края, затова Уест развърза чантата и прокара колана през дръжките. След това се наведе колкото можа по-надолу и залюля чантата. Когато се увери, че тя ще прелети през перилата, пусна единия край на колана и чантата тупна на бетонния под долу.

Уест издърпа колана, завърза го за перилата и бавно започна да се спуска. Стигна до края му и стъпи на пръсти на перилата. Отне му миг да запази равновесие и после пусна колана. Веднага щом цялата му тежест се прехвърли на перилата, той чу ужасяващо разкъсване на метал. Двете подпори, които крепяха напречната дъска, бяха почти напълно прерязани. Уест опита да се хване за колана, но не можа да го стигне.

Започна да пада и адреналинът експлодира в него. Завъртя се във въздуха, като се надяваше да сграбчи перилата на някой от оставащите шест етажа, но набираше скорост и ставаше все по-трудно. Той протегна ръце, но тъй като тялото му беше обърнато настрани, дясната ръка хвана перилата преди лявата. Със смразяващо кръвта изпукване дясното му рамо се извади от ставата, но лявата ръка се вкопчи в перилата и спря падането му.

Заслепяваща болка се стрелна през цялата дясна страна на тялото му. Без да може да се издърпа, Уест погледна надолу и се опита да преброи перилата. Фенерчето висеше от безполезната му ръка и лъчът осветяваше напосоки шахтата. Догоре оставаха три етажа. Нещо премина покрай Уест и той помисли, че са перилата, а после видя какво е. На земята паднаха купчина страници от списания и се разпиляха. Вече празната чанта прелетя покрай него. Той безпомощно видя как лявата му ръка, принадлежаща сякаш на някого другиго, се плъзна от перилата.

Дан Уест не мислеше, че е бил в безсъзнание много дълго. Първото, което чу, бяха стъпки. Помощта беше пристигнала.

Нещо в приближаващите се стъпки обаче не беше наред. Те бяха твърде бавни. И само на един човек. Уест опита да се огледа, но фенерчето

се беше измъкнало от китката му, намираще се извън обсега му и излъчваше бледа светлина в противоположната посока. Той лежеше върху пистолета си. Дясната му страна беше парализирана от изгаряща болка. Бавно, за да не забележат движението му, Уест посегна с лявата ръка и включи миниатюрния касетофон, прикрепен за тялото му.

Зад него се приближи човек, който стоя мълчаливо няколко секунди, а после го заобиколи и застана в светлината на фенерчето. Въпреки болката Уест надигна глава, колкото можа, но пак не видя чертите на лицето му в сумрака.

– Искаш да видиш лицето ми ли? – попита мъжът със студен шепот, който накара Уест да разбере какви ще бъдат последиците, ако го разпознае. Човекът взе фенерчето и освети изпотеното лице на агента. – Млад си. Това обяснява липсата на инстинкт за самосъхранение. – Той повдигна рамене и насочи лъча към себе си. – Ето.

Уест се втрени в лицето му и се помъчи да го запомни. В него нямаше нищо забележително освен очите. Те бяха каменносиви, но започваха да се разширяват от удоволствие. Агентът се опита да доближи дясната си ръка до кобура, но изнудвачът я ритна.

– А твърдят, че старото Бю било по-кораво. Това сигурно беше много болезнено.

Уест се надяваше, че касетофонът не се е повредил. Той изкриви лице в гримаса и рече:

– Предполагам, че няма да ми кажеш името си.

– От каква полза ще ти бъде сега?

– Едно последно удоволствие. – Уест се изсмя въпреки болката. – Изглежда няма какво повече да очаквам.

– А ти какво ще ми дадеш?

– Я стига. Ти контролираш напълно положението. Разкриваш се и после се увличаш. За човек като теб това трябва да е адски близо до сексуално преживяване.

Мъжът подозрително присви очи.

– Човек като мен? – Гласът му беше учуден, но пак представляваше съскащ шепот. Извади черен автоматичен пистолет. – Съжалявам, но трябва да придвижим нещата по-нататък. Предполагам, че екипът за наблюдение се приближава.

– Надявах се, че ще останеш да им дадеш възможност да се запознаят с теб и с малко повече късмет да те застрелят.

– Това е най-тъжното на младостта. Ти наистина вярваш, че има такова нещо като надежда. – Мъжът вдигна пистолета и изстреля един куршум, който улучи Дан Уест в дясното слепоочие. Металическият звън на изстрела отекна няколко секунди и убиецът затвори очи, сякаш се опитваше да удължи времетраенето на звука.

Щом настъпи пълна тишина, той обходи пода с лъча на фенерчето, намери гилзата, взе я и излезе през страничната врата.

Ноа Бойд
АГЕНТ НАЗАЕМ

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД